

Edmeu iz Afrike

November - December 1943

DAS ECHO VON AFRIKA ist eine katholische Monatsschrift des Missionswesens zur Unterstützung der Afrika-Missionen und zur Befreiung der Negersklaven. Gesegnet durch die letzten vier Päpste. Herausgegeben von der Claver-Sodalität. Erscheint jeden Ersten des Monates. Jahresbeilage der »Missionskalender«.

ODMEV IZ AFRIKE. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«.

Milodar za letno naročnino »Odmeva« znaša 10 lir.

Milodar naročnika-dobrotnika 20 lir.

Blagovolite naslavljati na: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1. (Ček. šte. 10.887.)

Ali pa: Roma (123), Via dell'Olmata 16. (Ček. šte. 1/1496.)

Po namenu

dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja in naročnikov »Odmeva iz Afrike« berejo afriški škofje in misijonarji letno

500 svetih maš.

Delo za rešitev duš

Vsakdo lahko postane podpornik ali podpornica Družbe svetega Petra Klaverja, ki zasleduje najvzvišenejše namene: rešitev duš, spreobrnjenje poganov, odkup ubogih zamorskih sužnjev, širjenje božjega kraljestva v Afriki.

Zato tudi vsi tisti, ki podpirajo to misijonsko družbo na kakršen koli način, bodisi z molitvijo ali prispevki, postanejo deležni vseh teh zaslug. Deležni postanejo tudi vseh molitev, katere vsak dan opravljajo afriški misijonarji, spreobrnjeni zamorci in Družba sv. Petra Klaverja. Deležni so tudi premnogih odpustkov, katere je sveta Stolica podelila članom Družbe sv. Petra Klaverja.

Kaj je treba storiti, da postanem podpornik?

Prispevati letno članarino 3 lire ali dosmrtni znesek 100 lir. Prijaviti svoje ime in natančen naslov, istočasno ko se pošlje članarina.

Blagovolite naslavljati na: Družba sv. Petra Klaverja — Ljubljana, Metelkova ulica 1. Ali pa: Roma (123), Via dell'Olmata 16.

Vsem našim cenjenim naročnikom vljudno sporočamo, da se izdajanje naših listov »Odmev iz Afrike« in »Zamorček« zaradi odredbe o racioniranju s papirjem začasno ukinja. Vendar pa uboge afriške misijone še za naprej toplo priporočamo ljubezni in naklonjenosti naših blagih dobrotnikov.

*Slava Bogu na višavah in mir
ljudem na zemlji!*

* * * * *

Vesele božične
praznike in srečno
blagoslovljeno
novo leto

želi vsem' blagim dobrot-
nikom in cenj. naročnikom
„Odmeva“

h v a l e ž n o v d a n a

Družba
sv. Petra Klaverja

*

* * * * *

Iz ljubezni do malega Jezusa

V zadnjem mesecu leta smo. To je mesec rojstva Gospodovega. Naravno je, da se v teh težkih vojnih časih oziramo Nanj in se od Njega učimo ljubezni do uboštva in pomanjkanja. On je bil reven ob rojstvu, še revnejši v življenju, najrevnejši ob smrti.

Tako reven se malodkdo rodi kot se je On. V nekem oziru je vsak otrok, ki se rodi, nebogljjen, toda naš Gospod je prišel na svet v tujini, v tujem hlevu in ni imel nikogar za postrežbo kot svojo revno mater. Marija pa tudi ni imela s seboj drugega ko nekaj plenice; prave postelje in odeje niti ne. Jaslice so bile edino, kar je zemlja imela pripravljenega za svojega Odrešenika. Kakšno uboštvo!

In kdo je ta, ki se v hlevčku rodi? Božji Sin, za katerega bi najboljšo bilo preslabo; ki bi si moral poiskati najbogatejšo hišo na zemlji, da bi mu bila dostojno bivališče. Toda On tega ni hotel. Že prvo uro svojega življenja je učil s svojim zgledom: Nikar se ne bojte uboštva. Revščina ne napravi

človeka revnega, bogastvo pa ne bogatega. Bogati boste po ljubezni do mene.

Jezus je revščino pred nami okušal, da bi jo nam priljubil. Naučimo se malo potrebovati zase, da bomo mogli laže od svojega premoženja in zaslužka kaj odstopiti onim, ki so res revni: revni na zemeljskih dobrinah, še bolj na dušnih. To pa so ubogi pogani, zlasti zamorci v Afriki, ki ljubega Jezusa še ne poznajo. »Odmev iz Afrike« nam skoraj v vsaki številki piše o revščini in zapuščenosti afriških zamorcev in njih hrepenenju po Bogu in pravi veri. Nikar ne preslišimo tega glasu, ampak iz ljubezni do revnega Jezusa odprimo roko in srce tem najrevnejšim med revnimi. T. F.

Božič v misijonu

Piše p. Janez Borra, misijon Wasa, Afrika.

Ravnokar sem prišel domov od božične polnočnice. Srečen sem. Moja nova misijonska cerkev je bila lepo razsvetljena, vse je dišalo po kadilu, vse je bilo nenavadno slovesno. In do zadnjega kotička polno vernega ljudstva! Vsi moji zamorski kristjani so me ubogali in prišli proslavit novorojeno božje Dete. Kar ginjen sem, ko pomislim, da so nekateri napravili dva dni dolgo pot, da prežive sveto noč v misijonu, da gredo k spovedi in novorojenega Jezusa v sv. obhajilu prejmejo.

Zadovoljen sem, ker nad 600 jih je bilo pri sv. obhajilu. Zdaj sem truden. Spovedoval sem od 3 popoldne do 11 zvečer. In vendar sem tudi žalosten in ne morem zaspati. Je ura dve po polnoči, a še vedno bedim.

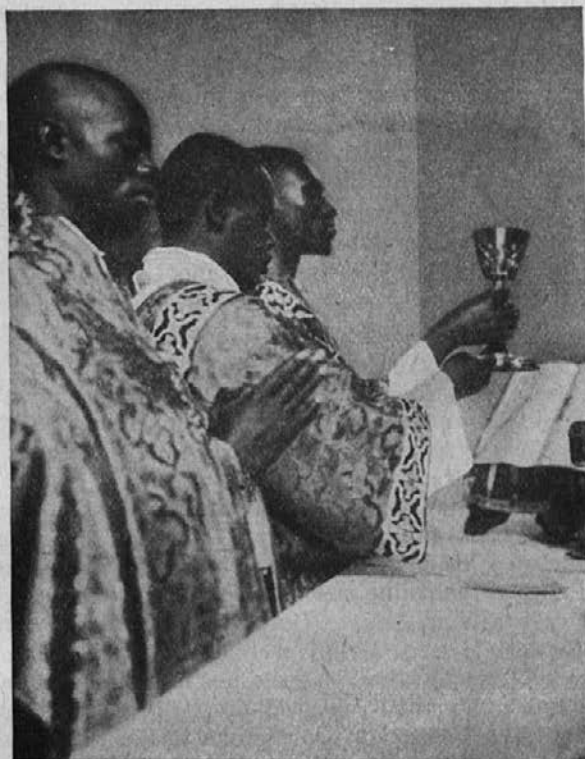
Ko sem zapuščal cerkev sem videl nekaj meni tako ljubih otrok, malih zamorčkov. Stali so pred cerkvijo in se takole žalostno pogovarjali:

»Jezušček je rojen, je rekel misijonar, a mi ga nismo videli. Prišli smo iz Kidiro (vás, ki je 11 ur oddaljena), pot je bila tako dolga. Tako radi bi Jezuščka videli — in sedaj...«

Te besede mi ne gredo iz spomina. Zato sem vstal, da Vam jih napišem. Vem, da boste tudi Vi usmiljeni in radi pomagali ne le nam v Wasa, ampak marsikakemu misijonu, ki še nima jaslíc in Jezuščka v njih, da bi ga mogli mali zamorčki prihodnje leto na sveto božično noč videti.

Boga se bati, greha se varovati, pa dobro storiti, je dovolj modrosti za časno in večno srečo. Slomšek.

Zamorski duhovnik opravlja najsvetejšo daritev

Najlepši praznik

Piše dijak, ki se pri misijonarjih kardinala Lavižerija v Kartagini (Sev. Afrika) pripravlja na svoj bodoči misijonski poklic.

V naših krščanskih krajih je Božič gotovo izmed najlepših cerkvenih in družinskih praznikov. Stari in mladi, vsi hite k polnočnici. Na sveti večer in na sveti dan je vsa družina skupaj zbrana.

Kako pa obhajamo Božič mi dijaki Belih očetov v Kartagini? Ali je Božič tudi za nas, ki smo tako daleč od svojcev, dan veselja? Je, in sicer eden najbolj veselih dni celega leta. Samo dan mašniškega posvečenja v juniju prekaša po zunanji slovesnosti ta dan.

Med dijaki našega misijonskega zavoda so razni strokovnjaki: mizarji, vrtnarji, električarji itd. Prve dni decembra je zanje mnogo dela. Cerkovniki delajo sveče iz kaplin, ki so jih vse leto zbirali; električarji napeljujejo tok za razsvetljavo; mizarji postavljajo ogrodje za jaslice. Vsi pa preudarjajo, kje naj postavijo osla: ali v ozadju, ali poleg pastirja, ki gode na meh. Svečnike je treba osnažiti in najlepše prte izbrati. Pevodja se trudi z vajo za petje. Zadnje dni je pa vsa hiša na nogah.

Na sveti večer ob 9.15 se oglašé zvonovi s stolnice in kličejo vernike. Pripomnim, da zvonjenje v Kartagini ni na električni pogon, ampak dijaki zvone sami. Za veliki zvon je treba vsaj osem mož.

Ob 10.15 se začno latinske molitve: »Christus natus est nobis, venite adoremus« (Kristus nam je rojen, pridite, molimo). Stolnica je že polna, a še mnogo jih bo prišlo iz Kartagine in Tunisa, tako da bo cerkev do zadnjega kotička polna. Med množico vidiš rdeče kape Arabcev. Naj bi slovesnost katoliških obredov ganila njih srca, da bi zapustili pomisleke, ki jih zadržujejo od krščanstva. Morebiti se bo marsikdo drugo jutro pri zajtrku pohvalno izrazil o polnočni slovesnosti v Kartagini v čast »Sidna Aissa« (Gospodu Jezusu), in »Lala Mariama« (Materi Mariji). Veliki prerok, ki ga je Devica rodila, je poznan tudi med Arabci. To sveto noč molimo posebno vneto, da bi ga tudi oni priznali, in sicer ne le kot velikega preroka, ampak kot Sina božjega in Odrešenika sveta.

Na koncu molitev se oglase zvonovi še enkrat in oznanijo začetek sv. maše. Dve vrsti sveč naenkrat zagoré, ker od sveče do sveče je napeljana vžigalna vrvica, ki se na enem koncu zažge in v hipu opravi svoje delo.

Stolnica se je medtem napolnila. Tu vidiš obraze vseh barv: bele, črne in rjave. Pod vtisom slovesnosti in petja vse molči in posluša. V marsikaterem srcu se prižge lučka vere v veliko luč.

Po polnočnici pojemo hvalnice. Ljudje so sicer odšli, toda mi pojemo za Boga. Ob dveh gremo tudi mi domov k preprostemu zajtrku, in potem za nekaj ur k počitku. Kmalu nas objame spanec, in v sanjah poromamo daleč tja v domače kraje, kjer praznujejo Božič naši dragi starši, sorodniki, prijatelji in znanci. Ljubi Jezus naj čuje nad njimi in jih ohrani dobre!

Cerkvena slovesnost se nadaljuje zjutraj 25. decembra. Zope je slovesna služba božja, dnevnice in blagoslov z Najsvetejšim. Vse se zahvaljuje ljubemu Jezusu, da je prišel na

Na božični praznik po sv. maši. Veseli se vračajo zamorski kristjani na svoje domove

svet ljudi odrešit. Hvala mu za dar sv. vere. Naj bi bili tega daru deležni tudi milijoni mohamedancev in poganov v Afriki!

Mi, bodoči misijonarji, pa naj bi bili nekoč vredni označevalci sv. vere v Afriki. — Misijonski prijatelji, molite z nami v ta namen. Ne more vsak v poganske kraje, a vsak naj nekaj doprinese za širjenje sv. vere z molitvijo in milodarom.

Iz naših sirotišnic

Poroča s. Alojzija, misijonarka na Madagaskarju.

Tri mesece sem bila v sirotišnici v Amparibe in sem od blizu videla globoko pobožnost in krščanskega duha, ki vlada med našimi zamorčki.

Tri deklice sirote, ki so bile doslej pri »evharističnih križarkah«, so se odločile, da hočejo postati sestre. Vse tri: Marijo, Martino in Pavlino sem vzela s seboj v našo sestrsko hišo. Ves zavod je bil ponosen na to.

V Ambatolampy se je število naših sirot zelo povečalo. 13. junija smo imeli slovesnost sv. krsta. Naslednji dan je 19 od krščenih deklic prejelo prvo sv. obhajilo. Pri procesiji

sv. Rešnjega Telesa so prvoobhajanke po zgledu sv. Terezije trosile cvetje pred Najsvetejšim. Starejše deklice pa, ki so »evharistične križarke«, so nosile v rokah bel križ, znamenje njih apostolske vneme. Tako je imel Jezus pri procesiji res lepo spremstvo.

Iz Ambatolampy sem odpotovala v Antsirabe. Naša sirotišnica v tem kraju prav lepo prospeva. Zato bi pa bila velika škoda, ako bi zaradi pomanjkanja prostorov ne mogli sprejeti vseh, ki se priglašajo. Toda denarja za povečanje nimamo, ker je taka draginja. Staro poslopje izboljšujemo, kot se krpa in popravlja stara obleka, da bi vsaj nekaj časa še vzdržalo. Hiša v Antsirabe je bila leta 1901 zgrajena samo za dve sestri in nekaj otrok. Pozneje je bila nekoliko povečana, vendar so vsi prostori tesni in nezadostni, in povsod strehe puščajo. Pravi Betlehem je to. V njem prebiva sedaj sedem belih in devet črnih sester in 60 do 70 sirot. Imamo tudi devet razredov za zamorčke, ki prihajajo od zunaj v šolo in so prav pridni. Se enkrat toliko bi jih bilo, ako bi imeli prostora dovolj; ker katoliških družin je od leta do leta več. Matere, ki so bile poprej naše gojenke, so srečne, da nam morejo tudi svoje otroke izročiti v vzgojo. Tudi tu je mnogo vnetih evharističnih križark. Voditeljice posameznih skupin so zelo delavne in se trudijo, da bi gojenke ostale pobožne tudi potem, ko bodo zavod zapustile.

Misijon Marondava je naš najnovejši misijon, ki ga je zadnje čase vihar skoraj popolnoma uničil. Naši misijonarji se trudijo, da popravijo škodo. Zdaj sem jaz tja namenjena. Ceste so zelo razdrte, ker še ni bilo časa, da bi jih popravili. Le tri lesene brvi so napravili preko hudournikov in prepadov, ki križajo cesto.

Pravijo, da se nahajajo v teh gorah nepreiskane podzemeljske jame. Po goščavah se skrivajo razbojniki. Zato je potovanje po teh krajih zelo nevarno. Toda mi zaupamo v božjo Previdnost, ki čuje nad nami. Brez strahu se podam s svojo spremljevalko na misijonsko potovanje v zavesti, da bo Bog sam varoval svoje misijonarke.

Misijonski molitveni namen

blagoslovljen po sv. očetu:

Za november: *Prepojitev zasebnega in javnega življenja v misijonih s katoliškim duhom.*

Za december: *Velika skrb mladcev katoliških dežel za zveščanje mladine v misijonih.*

Naše podeželske šole

Piše p. Peter, misijonar v Argungu, apostolska prefektura Kaduna.

Lepo se vam zahvaljujem za podporo, ki sem je bil deležen. Zopet se obračam do Vas.

Naš misijon je zelo daleč zunaj na deželi. Mesto in železnica sta daleč. Domačini so revni in neuki, večinoma še pogani. Najprej bi jih pridobil, ako bi bilo dosti šol. Zato naj Vam pišem nekoliko o naših šolah.

V misijonu imamo eno šolo, deset pa jih je raztresenih po deželi. Misijonska šola je seveda največja. Iz drugih šol vzamemo najbolj nadarjene učence in jih spravimo v misijon, kjer jih z vsem preskrbimo in skrbno vzgojimo. Imamo upanje, da se bodo kdaj dali krstiti in postali sami katehisti in učitelji.

Ze sedaj imamo nekaj učiteljev, ki v šolah uče katekizem in branje in pisanje. Zvečer navadno razlagajo katekizem odraslim. Jaz obiščem večkrat te šole, učim in izprašujem. Da obiščem vse šole, moram napraviti 512 km pota. Največkrat jaham, ker pravih cest tukaj ni. Na potu me večkrat napade mrzlica. Pred Božičem sem dalje časa ležal v bolnišnici.

Boriti se nam je tudi z mnogimi težavami. Misijon je šele v prvih začetkih, zato nam vsega manjka. Stanovanjska hiša in šola sta zelo revni, živež se težko dobi. Toda, vse to radi prenašamo. Žal da domačini nimajo pravega smisla za šolo in zato svojih otrok ne puščajo radi v šolo. Mi bi morali torej vse napraviti privlačno; a to je težko. Ljudje so zelo revni in zelo borno oblečeni. Skoraj goli hodijo okrog, in vendar bi se radi oblekli. Kadar dobim kaj obleke, jim jo razdelim in jih tako privabim v misijon.

Jaz in moj sobrat, ki mi pomaga misijonariti, bova zelo hvaležna, ako morete kaj poslati za naše šole. Vem, da prijatelji in dobrotniki Klaverjeve družbe radi pomagajo pri reševanju duš, zato upam, da moja prošnja ne bo zastonj.

Po potih usmiljenega Samarijana

Pismo sestre Donate, misijon Gorke toplice, Južna Afrika.

Prisrčno se Vam zahvaljujem za vso Vašo dobrotljivost in za vse, kar ste nam v preteklem letu dobrega naklonili. Zaradi Vaše podpore sem mogla pomagati mnogim bolnikom, ki bi sicer v teh krajih ne mogli od nikoder dobiti zdravniške pomoči. Upam na božjo Previdnost, da bom Vaše pomoči tudi

v prihodnje deležna, čeprav je vojska in živimo v težkih časih. Kaj bi počela s svojimi bolnimi ženami in otroki, ako bi Vaše pomoči ne bilo! Ze zdaj je mnogo težje kot kdaj poprej, pre-skrbeti si najpotrebnejših zdravil ali pa obleke za dojenčke, ko darila bolj redko prihajajo.

Kakšni reveži so naši domačini, kadar zbolé. Leže na živalski koži kar na tleh, odeti pa so s starimi cunjami. Niti jesti nimajo, kaj šele kako drugo udobnost. Kolikokrat jih dobim v strašnem položaju, ko so polni črvov po ranah, in polni mrčesa po telesu, tako da jim udje kar odpadajo.

Bolniki, ki še morejo hoditi, prihajajo včasih po 90 do 100 km daleč v misijon, pa tako zanemarjeni, da se jih ustrašim. Kako so le mogli tako daleč priti? Upanje, da jim bomo pomagali, jih žene, da prestanejo vse težave. Dokler se zdravijo v misijonu, stanujejo v revni koči, kjer jih obiskujem.

Posebno nam manjka potrebnega za matere in dojenčke. Večkrat prinese mati svoje dete in pravi: »Glej to naj bo sedaj tvoj otrok. Ti skrbi, da bo imel vedno hrano in obleko.« Kaj naj storim drugega, ko da zdihnem k Bogu, da naj obudi kako dobro dušo, ki nam bo pomagala.

Večkrat potujem po peščenih krajih, ali se vozim z oslovsko telégo, da pridem do svojih bolnikov kje tam zunaj. Spim ponoči kar na prostem in preštevam zvezdice, ki migljajo na nebu. Pa nič zato! Da le svojim bolnikom pomagam!

Ob tem imam mnogo prilike, da rešujem duše. Ko strežem bolniku, pridobim njegovo zaupanje in ga seznanim z ljubim Bogom.

Gotovo me razumete dragi bralci, kaj bi rada. Ali Vam je mogoče, da mi pošljete kako podporo v denarju? Kako Vam bom hvaležna, ko si bom mogla nabaviti vsaj najpotrebnejših zdravil.

Kako sem prvič krstila

Pripoveduje sestra Cecilija, dominikanka v Južni Afriki.

V neki koči, nedaleč od našega misijona, je živel zamorec domačin, ki je bil že nekaj časa bolan. Vendar ni stalno ležal, zato nihče ni mislil, da bi mogla biti njegova bolezen za smrt. Naenkrat pa se mu je udrla kri, in bolnik je bil v smrtni nevarnosti. Čeprav je vedno hodil oblečen kakor kristjan, vendar kristjan še ni bil in ni maral o sv. krstu nič slišati.

Tudi njegova mati je bila do zadnjega še poganka, a je zelo zbolela in je iz strahu, da umre, prejela sv. krst. Potem

Pri misijonarkah se zamorska dekleta naučijo marsikaj koristnega: vezati, šiyati, plesti itd.

ko je ozdravela, je ostala zvesta katoliški veri in je izpolnjevala vse zapovedi. Kako rada bi videla sedaj mati, da bi tudi sin postal katoličan; toda ni ga mogla do tega pripraviti. Sin je bil še mlad in nad vse trdovraten.

Bilo je prve dni oktobra. Bolnik je ležal v koči in pričakoval smrti. Tudi krivoverski učitelji so vedeli, kako je z bolnikom, zato so se prizadejali, da bi moža odvrnili od svetega krsta. Toda delali so račune brez krčmarja. Bolnik se je naposled odločil in izjavil:

»Pustite me na miru, moj sklep je trden, da se bom dal v rimsko katoliški cerkvi krstiti, ker ta vera je edino prava. Jutri bom dal poklicati katoliškega misijonarja, da me krsti.«

Drugi dan je hotel sosed Martin iti po misijonarja, toda patra ni dobil doma: bil je v sosednem misijonu, in tudi drugi dan ni imel priti domov. Katehist je bil tudi zdoma. Torej je prišla vrsta na nas sestre, da storimo dolžnost do bolnikov. Vesele smo bile, ko smo slišale, da se je poganski mož premislil.

Jaz in še tri druge sestre smo šle k možu v kočo in videle, da je mož res zelo slab. Vse je kazalo, da se mu ure stekajo. Pokleknilo smo k postelji in molile z njim in zanj. Potem sem mu jaz razložila poglobitve naše svete vere in sem ga vprašala, če ima voljo, da bo živel po postavah naše

svete vere, ako ozdravi. In pa: če je prepričan, da je naša sv. vera edino prava. Na vse to je bolnik prikimal; govoriti ni mogel več.

Meni je bilo nekako slovesno pri srcu, ker zdaj je prišel trenutek, ko bom prvič v svojem življenju krstila v sili in umirajočemu odprla vrata v nebesa in rešila dušo. O, kako je ta zavest tolažilna za misijonarko!

Izbrala sem mu ime Matija in ga krstila. Naenkrat pa se je bolniku obrnilo na bolje, začel je zopet govoriti, prosil je, naj mu dajo vode in je bil neizmerno srečen kot otrok božji, čeprav je trpel velike bolečine in je komaj nekaj kapljic vode mogel zaužiti.

Njegova mati je jokala od žalosti in od veselja. Vedela je: njen sin je bil rešen za vso večnost. Kaj za to, ako ga izgubi za ta svet, saj ga bo še videla v nebesih.

Naj omenim še neko dogodbo, ki so jo povedali Matijeви sosedje, ki so tisto noč pred krstom čuli pri njem.

Sredi noči se je bolniku naenkrat zboljšalo. Poklical je vse, ki so bili v koči, k sebi in rekel: »Ali slišite, kako zvoni? Sestre prihajajo, da me bodo krstile. In tu ob postelji že stoji sestra!«

Ljudje si teh besed niso vedeli razlagati, ker nihče ni vedel, da imajo sestre priti; bolnik pa tudi ne. Niso vedeli, da patra misijonarja ni doma, ker Martin je imel šele drugi dan iti po patra. Zato so se pa tembolj začudili drugi dan, ko so videli, da se je zgodilo, kakor je bolnik v duhu videl.

Ko smo opravile svoje delo, smo šle in še tisti dan poslale bolniku podobie in svetinje. Bolnik jih je bil zelo vesel in jih ves dan držal v rokah in jih poljubljal.

Matija je živel še do drugega dne. Drugi dan zjutraj pa je rekel navzočnim:

»Pomagajte mi, da bom sédel; umijte me in me oblecite lepo, ker zdaj bom šel!«

Storili so mu po želji. Potem je bil zelo vesel in je rekel: »Zdaj sem lepo pripravljen in rad zapustim ta svet, ki je poln križev in trpljenja, in grem v drug svet, kjer je samo veselje. Povem vam, da sem zelo srečen.«

To so bile njegove zadnje besede. Kmalu po tistem se je naslonil nazaj in izdihnil brez kakega smrtnega boja. Jaz pa sem bila srečna, da sem mogla prvič v sili krstiti.

Potrpežljivost rožice sadi, jeza pa trnje.

Slomšek.

Usmrčen tiger, ena izmed najnevarnejših zveri v Afriki

Boj z antilopo

Piše afriški misijonar iz Kongregacije Sv. Duha.

Tu živi antilopa, ki jo zamoreci imenujejo »pakasa«. Je velika kakor krava. Ima dolge, navzad obrnjene in kolobarjaste roge; konci pa so navzgor zakrivljeni. Stvarnik ji je rogovje ustvaril takó, da si more utirati pot skozi pragozd.

Neko jutro smo zapazili 50 metrov od naše cerkve neko pakaso, ki je pred lovcem semkaj pribežala. Bila je ranjena. Ta žival pa, ako je ranjena, podivja in je zelo nevarna človeku, ki bi se ji približal. V bližini je bil nek naš kristjan, ki je

bil tudi lovec. Zgrabil je za puško in streljal, zadel je pa ni. To je žival razjarilo, da se je pognala v tisto smer, od koder je strel padel. Mož je spoznal nevarnost in se je vrgel na tla, ko da je mrtev. Antilopa je pridirjala in začela vohati ležečega moža. Mož se je zganil. Tam blizu je bil močan grm. Tja je pakasa zrinila moža, zato ker je potrebovala neke trde ovire, da bi mogla moža obdelati z rogmi. Nesrečnež je vpil na pomagaje. Predno mu je kdo mogel priti na pomoč, ga je že pakasa zabodla v trebuh, da so čreva izstopila.

Tedaj je pritekel p. Aleksander, misijonar domačin, s puško v roki. Zver se je takoj obrnila proti njemu. Ranjeni mož je imel še toliko moči, da je vstal in šel proti hiši, v kapi noseč drobovje. Isti grm, ki je bil lovcu v pogubo, je bil zdaj patru v rešitev. Okrog tega grma sta se sukala: ako je antilopa napadala od desne, se je pater umikal na levo. Tako je šlo nekaj časa, dokler se ni pater malo spodtaknil in ga je antilopa sunila v rebra. Kri je tekla iz rane, toda pater se ni brigal za to, ampak je prav dobro pomeril, sprožil in zadel, tako da se je žival mrtva zgrudila.

Ves vesel je prišel v misijon. Medtem ko sem mu obvezoval rane, je pritekla žena tistega, ki je moral svoje drobovje nositi v kapi, in prosila: »Hitro pridi, pater, moj mož umira!«

Hitro sem pograbil obvezila in razkužila in tekkel za ženo. Mož je ležal v koči na tleh in še vedno tiščal drobovje v kapi. Hitro sem dognal, da drobovje ni bilo raztrgano, ampak samo umazano. Z razkužilom sem ga lepo osnažil in položil nazaj v trebušno votlino. Rano sem potem zažil, položil bolnika na zasilno posteljo. Nad posteljo sem pritržil kositerno posodo z razkužilom, tako da je razkužilo po tanki nitki noč in dan polagoma kapalo na rano. Vsak drugi dan sem bolnika obiskal, da vidim, kako mu je in da obnovim razkužilo. Vročina se ni pojavila, črevesje je delovalo normalno, česar bi človek ne bil pričakoval. Tako je bolnik ležal en mesec, vedno vesel in dobre volje. Imel je prav dobro ženo kristjano, ki mu je požrtvovalno stregla, kot se krščanski ženi spodobi.

Po treh mesecih je mož vstal. Rana se mu je prav lepo pozdravila. Zivel je še dvajset let po tisti nesreči.

Takrat blizu in daleč ni bilo nobenega zdravnika, zato sem jaz opravljal zdravniško službo za bele in črne.

Leto pozneje so prinesli v našo bolnišnico nekega moža, ki ga je pakasa tako zdelala, da je po dveh dneh umrl.

Ako bi vam hotel vse povedati, kar sem v petdesetih letih v Afriki doživel, bi ne prišel do konca. Star sem 70 let, a se čutim še prav svežega.

Kratka misijonska poročila

Sončni žarek. Danes hočem zapoditi vse skrbi, ki mi sicer težé sree, in se s hvaležnostjo spominjati vsega dobrega, ki nam je dano od Boga. Kako lepo nas božja Previdnost zlasti sedaj odškoduje za vse, kar mora misijonar hudega prestati, s tem, da je naš vikariat dobil dva duhovnika domačina. — 15. avgusta sta bila v mašnika posvečena dva zamorska mladeniča. Poleg tega še dva diakona, dva subdiakona, en kandidat za nižje redove, dva za tonzuro. Ta dan je bil res kakor sončni žarek, ki sije v bodočnost in prodira skozi temne oblake. Jaz sam sem imel duhovne vaje za omenjene kandidate in sem videl, kako so se s ponižno vdanostjo in zvestobo posvetili božjemu Zveličarju. Vsem misijonskim prijateljem jih priporočam v molitev, da bi jih Bog ohranil dobre in v gorečnosti, in da bodo kdaj kot apostoli svojega ljudstva mnogo dobrega storili med svojimi rojaki.

Priporočil sem novomašnikoma, da naj darujeta svojo drugo mašo za vse naše ljube dobrotnike.

Škof Ed. Lup,
apostol, vikar v Kivu.

Dva važna načrta. Ne damo se ostrašiti od nepovoljnih razmer, ki so nas privedle v denarne težkoče. Ne, ampak pogumno snujemo načrte za prihodnost in se zanesemo na božjo Previdnost in na Družbo sv. Petra Klaverja. Dve reči bi rad izpeljal: šole za zamorske katehiste; kajti dobra in trdna vzgoja v verskem in nraevnem oziru je predpogoj za uspešno delovanje pri rešitvi duš. Potem pa novo sestrsko hišo v nekem kraju, ki je versko zelo zanemarjen. V tem precej oddaljenem kraju bi

mogle sestre mnogo dobrega storiti za te zapuščene in uboge ljudi. Prosim pomagajte nam. Koliko dobrega se bo storilo, ako se mi posreči s pomočjo dobrotnikov uresničiti ta dva načrta.

Msgr. Wach,
apostol, prefekt v Korhogo.

Dve porušeni cerkvi. Nedavno je bil tukaj silen vihar, ki je porušil mnogo koč in dve cerkvi. Ena teh, zelo lepa, je bila ravnokar dodelana in bi morala biti 1. julija posvečena. P. Coppens jo je 5 let zidal. Druga je stala v dolini tisoč gričev in je bila tudi že skoraj dovršena. Za njo se je brigal zlasti p. Pfifers. — Zda bo treba obe cerkvi nanovo postaviti. Patri se z zaupanjem obračajo do misijonskih prijateljev. Pomagajte! Hvaležne molitve misijonarjev in zamorskih kristjanov Vam bodo izprosile božji blagoslov.

Škof Delalle, O. M. I.
apostol, vikar v Natalu.

Molite za nas. Tako nam kliče sestra Estera iz zavoda za gobavce pri sv. Frančišku. Ne preslišimo tega glasu!

Naši fantje prav lepo napredujejo. Mnogim se niti ne pozna, da so gobavi. Ti bodo še ozdraveli in bodo v kratkem zapustili zavod in odšli v svet. Nekaj dragocenega pa bodo odnesli s seboj: sv. vero.

Mnogo pa je neozdravljivih, ki brez upa za zdravje gledajo v prihodnost. In vendar so po svoje srečni. Tako so veseli in razposajeni, da je sestra domačinka, ki mi pomaga pri postrežbi, danes rekla, da človek, ki je postal otožen, treba, da gre v družbo teh bolnikov, pa mu bo vsa žalost prešla... To je res poseben dar milosti božje.

Deli dobrote še dalje

Zelo sem vesela, da Vam morem naznaniti, kako nam je blagopokojna grofica Marija Terezija Ledóchowska zopet pomagala. Neko sestro so pripeljali v Ababane, ki je bila po vsem životu pokrita z ranami. Ker se ji je bolezen le slabšala, sem nagovorila sosesestre, da smo pričeli opravljati devetdnevnicu k »afriški materi«. Obljubila sem objavo. Osmi dan se je bolezen obrnila na bolje. Danes je sestra zdrava. Pozneje sem zvedela, da so zdravniki izgubili že vse upanje. Tisočera zahvala ljubi »afriški materi« Mariji Tereziji.

Pretekli mesec sem opravljala devetdnevnicu k služabnici božji Mariji Tereziji proseč jo, naj pomaga ob duhovnih vajah, ki so se vršile v misijonu sv. Filipa. In res je bil pater superior zelo zadovoljen z uspehom. — Sedaj pa se priporočam blagopokojni ustanoviteljici za pomoč v misijonu Stegi. A. M., misij v južni Afriki.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji Ledóchowski za večkrat uslišano prošnjo in darujem obljubljeni dar. Še nadalje se ji priporočam za pomoč.

B. Ana.

Zelo sem bila bolna. Ležala sem tri mesece, ker sem imela roko in nogo mrtvoudno. Zaupno sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji za pomoč, da bi se zdravje vsaj toliko zboljšalo, da bi mogla hoditi. In res, uslišane so bile moje prošnje in ozdravela sem toliko, da za potrebo že hodim. V zahvalo služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski pošiljam botrinski dar trem zamorčkom, ki naj se krstijo na ime Marija, Julijana in Peter. — Julijana Škoda.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za uslišanje v neki zadevi. V zahvalo pošiljam botrinski dar zamorčku na ime Alojzij in jo prosim, da mi še nadalje pomaga.

N. N., Gorenje polje.

Imela sem hudo bolezen v glavi. Priporočila sem se Mariji Tereziji Ledóchowski in začela opravljati devetdnevnicu njej v čast. Obljubila sem tudi dar za uboge zamorčke, ako bom uslišana. Moja prošnja je bila uslišana, bolezen je ponehala. Iskrena zahvala ljubemu Bogu in njegovi zvesti služabnici Mariji Tereziji. — Neža Kump.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji za srečno prestano operacijo. V zahvalo darujem obljubljeni dar za krst zamorske deklice na ime Jerica.

J. Č.

Iskreno se zahvalim Mariji Tereziji Ledóchowski za več uslišanih prošenj. Pošiljam obljubljeni dar za misijone in botrinski dar zamorski deklici na ime Danijela.

M. N., S.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski se priporočajo: M. M. za pomoč v važnih zadevah. Ako bo prošnja uslišana, obljublja misijonski dar. — Pavla Hladnik se priporoča za pomoč v neki posebni zadevi.

Pripomba uredništva: Devetdnevnicu za poveličanje služabnice božje Marije Terezije, na prvi strani njena slika, na željo rade volje pošlje Družba sv. Petra Klaverja.

Ein Nachdruck von Absätzen aus »Echo von Afrika« ist nicht gestattet, von Missionsbriefen und -nachrichten nur mit genauer Ursprungsangabe. Der Vorsteller und Eigentümer der Schrift: Missionsgesellschaft des hl. Petrus Claver in Laibach. Verantwortlicher Schriftleiter Jože Košiček in Laibach. Druck der Ljudska tiskarna in Ljubljana (Jože Kramarič).
 Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančno navedbo vira. — Predstavnik in lastnik lista: Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani. — Odgovorni urednik: Jože Košiček v Ljubljani. — Tiska Ljudska tiskarna v Ljubljani (Jože Kramarič).

Vsebina

Uvodni članki, misijonski dopisi in povesti:

Pogled naprej	1
Orodje božje previdnosti. P. Jansen	2
Kristus — luč sveta	3
Apostolski prefekt na motorju. Škof Wantenaar	4
Škofovo srce je v zadregi. P. Griffin	5
Delitev vikariata Slonovo obrežje. Škof Boivin	6
Bog blagoslovi Klaverjevo družbo. Škof Reesinek	7
Božja cvetka. S. Evfemija	8
Neizbrisno znamenje. Misijonska sestra	9
Pomagajte mi vzdrževati moj misijon. Škof Julien	10
Pozen obisk. P. Natanael	11
Kamela. P. Kusar	12
Kratka misijonska poročila 14, 31, 46, 62, 79,	93
Velečastiti p. Vladimir Ledóchowski	18
Sveti Jožef, sodobni svetnik. Tomaž F.	20
Sveti Jožef nam je izprosil dežja. Afriški misijonar	21
V največji bedi. P. Schut	22
Važne ustanove. Škof Fernandez	24
Čarovnik iz Wataile. Misijonska sestra	25
Skrajna potreba. P. Marsigli	28
Vaški otroci. Marija Elekta	29
Božja sveta volja. Misijonar iz Bagamoyo	30
V slogi je moč	33
Jezus zmaguje. P. Gabrijel	34
Vse pridobiti za Kristusa. Misijonska sestra	34
Milostna podoba v hiši gobavih. S. Felicijana	36
Naša nova cerkev. P. Bücking	38
Zahvala za zdravila. P. Jožef	39
Duhovnik, afriški domačin. H. Babumba	40
Hvala Bogu za take očete. P. Vagnato	40
Višek. S. Konstancija	41
Misijon sv. Antona. P. Arnold	42
Naš poštni sel. P. Sylla	43
Za praznik Predragocene Krvi	49
Prav nadnaravno. P. Donders	50

Darovala se je za duhovnika. P. Alfonz	51
Novicijati zamorskih sester. S. Evgenija	55
Iz misijona sv. Križa. S. Odilija	56
Cerkev bo kmalu dodelana. P. Ignac Alghisi	57
Misijsko delo lepo uspeva. P. Lyding	58
Kotiček naše fare. P. German	58
Kristus vlada, Kristus kraljuje	65
Čudeži govore	66
Naši prvoobhajanci. S. Virginija	67
Misijon, ki mnogo obeta. Msgr. Mesmer	68
Cerkvica angelov varuhov. P. Klein	69
Veselo zaupanje. Škof Reesinek	70
Za naše gobavce. S. Osmunda	71
Spominek ljubezni in verske gorečnosti. P. Ignacij	72
Še danes je sužnja. P. Arpe	75
Veliko delo vrše naše afriške sestre. S. Barbara	77
Iz ljubezni do malega Jezusa	80
Božič v misijonu. P. Janez Borra	81
Najlepši praznik. Bodoči misijonar	83
Iz naših sirotišnic. S. Alojzija	85
Po potih usmiljenega Samarijana. S. Donata	87
Naše podeželske šole. P. Peter	88
Kako sem prvič krstila. S. Cecilija	89
Boj z antilopo. Afriški misijonar	92

Razno:

Deli dobrote še dalje	15,	32,	48,	63,	80,	92
Naša kronika						16
Popolni odpustki						16, 32
Iskrice	23,	47,	48,	53,	55,	70, 96
Misijski molitveni namen				24,	38,	56, 84
Trije zamorski novomašniki						54
Jezusove besede						66
Afriški mučenci						78
Novoletno voščilo						81
Vsebina						95

Spomnimo se dragih rajnkih!

Pomagajmo našim dragim rajnkim z daritvijo svete maše. To je najdragocenejša pomoč, najslajše darilo, katero jim moremo nakloniti. Vpišimo jih v

Mašno zvezo za Afriko

Tako bodo deležni vsako leto 300 svetih maš, katere se berejo za vse žive in mrtve člane te mašne zveze. Prispevek za vsakega člana se plača enkrat za vselej, in sicer 2 liri. V mašno zvezo za Afriko se vpisujejo tudi živi in otroci. Članarino in prijave prosimo naslavljajte na Družbo sv. Petra Klaverja. (Natančnejši naslov glejte na drugi strani ovitka.)

Spomin na drage umrle

† Preč. gospod Ivan Tomažič, dekan, Trebnje. — Alojzij Malenšek, Muljava. — Ana Cvelbar, Kandija. — Jerica Oblak, Brod. — Ana Jamnik, Stara cerkev pri Koč. — Marjeta Jakopin, Ponova vas. — Marija Gobec, Moste. — Simon Koren, Magosti. — Marija Mikuš, Gora, Idrija. — Marija Malihen, Log. — Ivanka Pracek, Duple. — Lucija Cestnik, Sv. Jurij ob Taboru. — Frančiška Kerkoč, Ljubljana. — Pavla Penko, učiteljica, Črnomelj. — Ana Vode, Ljubljana. — Matilda Pance, Glince-Vič. — Helena Vede iz celjske občine.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

Kdor prispeva za

Marije Terezije sklad

pomaga pri najnujnejših zadevah naše misijonske naprave. Presveto Srce Jezusovo in služabnica božja Marija Terezija Ledóchowska naj vsak najmanjši darček bogato povrne. — Prispevke v ta namen hvaležno sprejema

Družba sv. Petra Klaverja.

NOVO! TOPLO PRIPOROČAMO **NOVO!**

KLAVERJEV MISIJONSKI KOLEDAR 1944

ki je pravkar izšel in je priložen današnji števec »Odmeva iz Afrike«.

Ob spominu na 50 letnico ustanovitve Družbe sv. Petra Klaverja je novi koledar posebno lepo opremljen. Na prvi strani ovitka ima krasno umetniško sliko; prinaša polno lepih povestic in slik iz misijonskega življenja. — Prosimo Vas, pomagajte misijonom s tem, da priporočate in razširjate novi Klaverjev koledar.

Za koledarček, ki je priložen »Odmevu«, prosimo dobrotnega milodara (najmanj 3 lire). Blagovolite istočasno poravnati tudi naročnino za »Odmev« in vse skupaj poslati po naši poštni položnici. — Naslov glejte na drugi strani ovitka.

Na znanje: »Misijonski koledarček za mladino 1944« zaradi omejitve papirja ni izšel.

Spomni se, o presladko Srce Jezusovo, krotko in ponižno, da še nikogar nisi zavrglo, in nikomur prošnje odbilo, če se je v kaki potrebi zatekel k tvojemu božjemu Srcu. S tem zaupanjem navdan prihajam k tebi, o Jezus. K tebi sem pribežal in tvojemu Srcu priporočam svoje zadeve, zlasti tole... Ne zavrni me, temveč sprejmi me v svojo srčno rano in ne pusti, da bi se kdaj ločil od tebe! Stoj mi na strani v vseh potrebah, posebno v tej, sedaj in vselej, zlasti pa ob smrtni uri. O dobro, sladko, dobrotljivo Srce Jezusovo! Amen.

Presveto Srce Jezusovo, v tebe zaupam!

(300 dni odpustka.)

Podobice z molitvico, kot zgoraj, se dobe pri Družbi sv. Petra Klaverja. Ljubljana, Metelkova 1. Cena: 1 izvod 15 cent. — Naročite tako večje število podobic skupaj, n. pr. 50 ali 100 izvodov, in jih porazdelite med Vaše prijatelje in znance, Presveto Srce Jezusovo Vam bo povrnilo to delo ljubezni in gorečnosti za njegovo čast.

POPOLNI ODPUSTKI

za člane Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

дне 21. decembra, sv. Tomaž, apostol;

дне 27. decembra, sv. Janez, apostol in evangelist.